

مشعل دار جهاد...

حجت الاسلام و المسلمین احمد صادق اردستانی

می شود حق کسی را که بیش از بیست سال مبارزه و آوارگی را تحمل کرده و به بیان امام خمینی: «برای پیشبرد هدف سر از پا نمی شناخت!» در این سطور انداک ادا کرد؟ اما به هر حال، پیرامون معروفی شهید محمد منتظری، باید گفت که او روحانی وارسته و

مجاهد نستوه و تلاشگر آگاهی بود که مبارزات و رزمدگی‌های بیست ساله او، با این خصلت‌ها تصویر می‌شوند:

۱- اصالت مکتبی

او در شیوه‌های مبارزاتی خود، در خارج و داخل کشور و قبل و بعد از انقلاب، اصالت مکتب را که میراث قرآن و سنت درخشنان پیامبر اسلام و بر اساس ایمان به مبدأ و معاد و مقاومت عالی اسلامی استوار

ویژگی دیگر سیستم مبارزاتی قهرآمیز و قهرمانانه شهید محمد منتظری، ضد امپریالیستی بودن بود، چه اینکه او منشاء همه فسادها و همه مظالم و تجاوزاتی را که در همه جا بر پیکر ملل مظلوم و جوامع اسلامی روا می‌رفت، امپریالیسم می‌دانست و از همان روزهای نخستین قیام ملت غیور ایران (سال ۴۱) برای این معنی دلائل و شواهد فراوانی داشت، از این روی مشاهده می‌کنیم، در هر نامه، اعلامیه، سخنرانی، درس، جلسه و مصاحبه، در ایران قبل از انقلاب، در سوریه و لبنان و فلسطین و اروپا، در همه جا به تیز شمشیر خشم او متوجه امپریالیسم و در راس آن آمریکای آخوند است و در همه جا و همیشه، به افسای جنایت‌های صهیونیسم و عوامل داخلی و خارجی آن می‌پردازد و سرانجام هم قبل از شهادت، به دست همان عناصر وابسته، ترور شخصیت می‌شود که همه دیدیم و امام امت هم فرمود: «او عمری در زجرها و شکنجهها، و از آن بدتر شکنجه‌های روحی، از طرف بدخواهان به سر بردا!» او که خود پیوسته این خطر را احساس می‌کرد و برای حفظ شخصیت‌های اسلامی و خدمتگزار انقلاب از تروز شخصیتی آمریکا، هشدار می‌داد!

۲- شیوه انتربنایونالیستی
شهید منتظری، از همان آغاز مبارزه (سال ۴۱) هیچ گاه مبارزه را قومی و ناسیونالیستی نمی‌دانست و آن

افسوس که آفت «هم عصری» هاله حجاب بر چهره «جانان» می‌کشد و انسان هر «عزیزی» را هنگامی از دست می‌دهد و «بی وقت» او را می‌جوید و «می‌بینند که نیست!» و این آفت‌زدگی و غفلت از شناساندن چهره‌های نورانی و بهره یافتن از چشممه فیاض فضیلت آنان، در گذر زمان بارها اتفاق افتاده است و آن گاه که افراد به حکم «ضرورت زبان در کشیده‌اند»، برای ما فقط «کفتن» می‌ماند و «جویبار اشک» و «سینه آتش آود» و «نای در دمدمد» و «دود آه!»

این به حسب ظاهر، یک سوی قضیه است و بهارستی در داور که چرا مشاعلداران را در حیاتشان ارج نمی‌نهیم و در ممات به سوک آنان می‌نشینیم؟ و چرا شخصیت‌ها را تازنده‌اند نمی‌شناسیم و نمی‌شناسانیم و حمایت نمی‌کنیم و از زبان و بیان و توان آنان، بهره نمی‌گیریم، تا بهتر به جامعه بهره برسانند؟ و این آفته است در دنای که باید آفت‌زدایی کنیم و به ترمیم این تقیصه برجیزیم؟

اما سوی دیگر قضیه که می‌تواند در بعد معنوی، خلاقیت جیانی را به وجود آورد و تا حد چشمگیری، این تقیصه و کوتاهی‌های ما جبران کند، مقام رفیع شهادت است، چه اینکه شهید، آن کاه که در آئینه جمال الله نظر می‌کند، چنان قداست و نورانیتی می‌یابد که عالم ملک و ملکوت را نورانی می‌سازد و چنان شوکت و قادری می‌گیرد که موج زمان و مکان را می‌شکند، زیرا شهید در ارتباط با «وجه الله» که همیشگی است، فروع جاودانه می‌گیرد و در این قلمروست که حرکت و حیات معنوی او، احیاناً کاستی‌ها و کمبودهای رانیز که گاهی در مقام معرفی او از مادر می‌زند، می‌پوشاند و جبران می‌کند و به خاطر لقاء‌لهی او، حیات مجدد و تعالی او و آثار گستره و پرمحتوایی را که بر شهادت او مترتب می‌گردد، راه تاسف و تأثر بسته می‌شود و فرصت بهره‌گیری از مرام و مکتب و مقصد او فرا می‌رسد. بدین لحاظ است که در این فراز، از استاد توانمند، مجاهد اسوه، شهید عالی‌قدر، حجت‌الاسلام محمد منتظری، سخن به میان می‌آوریم و تصویری را مجسم می‌کنیم و شمهای را مطرح می‌سازیم و مگر

بود، هرگز تحت الشعاع امر دیگری فرار نمی‌داد و محور اصلی حرکات مبارزاتی او را آیات قرآن و روایات معمومین(ع) تشکیل می‌داد، به همین دلیل در طول مدت بیست سال مبارزه، با توجه به شرایط خاص و پرهیجانی که در کوران‌های داخل کشور و هجرت هشت ساله در کشورهای مختلف، برای او پیش آمد، در همه بحران‌ها مقاوم بود و استوار و پارچا، تفکر و منش اسلامی را حفظ می‌کرد و

منتظری در نجف‌آباد اصفهان حضور یافتند، فراموش نمی‌کنم که «محمد» از غذای معمولی سر سفره استفاده نکرد و با نان خشک و سبزی سدجو شد! آری، او تجسم عینی پارسائی اصلی، تقوی، تواضع، توکل، تهدید، و خلاصه حسن حلق عملی بود.

ب: اخلاق اجتماعی و روابط انسانی او، تبلور چشمگیری از یک روحانی مبارز و یک سمبول انقلابی بود. او فردگرانی را عالم بهشت محاکوم می‌کرد. بهراسی خود را برای مبارزه و مقاومت و اسلامیت آماده ساخته بود و دیگران را زیست می‌شناخت و با آنها گرم می‌گرفت و به آنها مسئولیت

و رد مرزهای تجربه طلبانه است! او می‌گفت: هر انقلابی در دیار مسلمین، اگر باروح و فکر و سیاست و حتی قافله‌های پیکارجویان و انقلابیونش، از مرزها تجاوز نکند و در راه خدا، پیشوای خود را به جاهای دیگر آغاز نکنند، پیروزی مستمری نخواهد داشت. آری، بدین جهت بود که شهید متنظری، این فریادگر خستگی تاپذیر، مرزهای زمان و مکان را بی مهبا در هم می‌شکست، و در راه رهانی مستضعفین پیکار می‌کرد.

۴- اخلاق اسلامی در زمینه اخلاق عملی اسلامی، نمونه و ممتاز بود و با وجود این که بجهان‌های حاد سیاسی و اوضاع پرهیجان انقلابی، پرهیجان انقلابی، گاهی موجب می‌شود که جزئیات به فراموشی سپرده شوند، او با تهدید و زیرکی و روح باصفانی که داشت، هرگز به چینین عارضه‌ای دچار نشد و تحولات، اصلاح اسلامی اخلاقی او را دستخوش تغییر قرار نداد. او در در مرحله

زیر همچنان اسوه بود:

الف: اخلاق فردی و خودسازی او به نحوی بود که کم می‌خورد و کم می‌خوابید و مطالعه و تلاش مبارزاتی زیادی داشت. در زهد و پارسائی بدان پایه بود که به ساده‌ترین لباس و خوراک قناعت می‌کرد و در تواضع و فروتنی چنان وارسته بود که این خصلت او دیگران را به سازندگی وا می‌داشت.

در قسم سال ۴۸ هرگاه در سفره جمعی دوستان شرکت داشت، حتی از استفاده از غذاهای عادی هم سر باز می‌زد و می‌گفت: «تا حکومت اسلامی در جامعه برقار نشود، خوردن غذای معمولی هم بر ما روا نیست. باید بکوشیم گرسنگان را نجات دهیم و آنگاه خود غذای سیر و معمولی صرف کنیم.»

در سال ۴۹ که جمعی از یاران به همراهی آیت‌الله جنتی، به منظور دیدار آیت‌الله

را در مرزهای قومیت و نژاد و جغرافیا محدود نمی‌کرد، بلکه مبارزه را اسلامی و اسلام را از آن همه مسلمانان و بلکه حق همه ملل دربند و مستضعف می‌شمرد و با همه وجود می‌کوشید که همه محروم را با جاذبه اسلام، تحت لوای دین خداوند، علیه همه مستکبران جهان برآشوبد، به همین خاطر پس از نجات از چنگال خون آسود «ساواک شاه» در پاکستان، افغانستان، عراق، فلسطین، سوریه، لبنان، کویت، بحرین، قطر، کشورهای حاشیه خلیج فارس، لندن، پاریس و اروپا، مدت هشت سال، مسافرت و آوارگی کشید و در برخی از این کشورها نهضت‌های آزادی بخش را به وجود اورد و آنان را به هم متصل و مرتبط کرد و حتی در کلیسا «سنت مری» پاریس، برابر آزادی آیت‌الله متنظری و مرحوم آیت‌الله طالقانی، در سال ۵۶ اعتصاب غذای مؤثر و افساگرانه‌ای را علیه رژیم سفак شاه به وجود آورد.

مسئله اینکه «کل ارض» سرزمین خداست و کل مردم بنده‌گان خدا و همه باید به ریسمان دین خدا چنگ زنند، و در این قلمرو باید، همه تلاش‌ها مبذول گردد، شهید متنظری با چینین طرز تفکری می‌جوشید و می‌خوشید و «سر از پا نمی‌شناخت». حضور وی آن در مسیر انقلابی، چنان بعد حساس و چشمگیری داشت که امام خمینی هم بدان اشارت دارند و در پیام تبریک و تسلیت خود به آیت‌الله متنظری به نسبت شهادت «محمد» بیان می‌دارند: «او با دید وسیعی که داشت، سعی در گسترش مکتب و پرورش اشخاص فداکار می‌نمود.»

«منیر شفیق» تورسین فلسطینی درباره وی می‌گوید: «این مجاهد پاک خدا، در این پندار خود به جانی رسید که می‌گفت: یکی از معیارهای شناخت انسان انقلابی موضع او در برایر مسئلله، جهانی بودن اسلامی

در زمینه اخلاق عملی اسلامی، نمونه و ممتاز بود و با وجود این که بجهان‌های حاد سیاسی و اوضاع پرهیجان انقلابی، گاهی موجب می‌شود که جزئیات به فراموشی سپرده شوند، او با تهدید و زیرکی و روح باصفانی که داشت، هرگز به چینین عارضه‌ای دچار نشد و تحولات، اصلاح اسلامی اخلاقی او را دستخوش تغییر قرار نداد.

می‌داد و به کار وامي داشت و در این قلمرو از «قدرت جاذبه» فوق العاده‌ای بrixوردار بود. به مطالعه عمیق دروس اسلامی و در کنار آن خواندن روزنامه که آن روزها در حوزه علمی بهائی نداشت، دعوت می‌کرد، میان افراد اتصال و ارتباط شایسته برقرار می‌کرد و به هر حال در زمینه اخلاق اسلامی و روابط اجتماعی، به دور از خودبینی‌ها، از چنان سلامت فکر و شرح صدر و بینش بلندی بrixوردار بود و در افق اعلانی سیر می‌کرد که امام خمینی عظیم، او را «فرزند اسلام و فرزند قرآن» نامید و به حق لقب شایسته‌ای بود. ■